

ad administrativt Bei kunde noget modificere de paagældende Bestemmelser, det vil sige idetmindste modificere Sætterne, og hvis det skeer, hvis Regjeringen bestemmer sig til at gjøre det, saa vil det maaskee ogsaa være Veien til for Fremtiden at overholde Bestemmelsen med større Strengthed, end nu er Tilfældet. Men jeg maa gjentage det: de Documenter, som i saadan Anledning udstedes, ere ikke af den illusoriske Natur, som man i Reglen forudsætter. Det er Alt, hvad jeg troer at burde yttre til de sidste Bemærkninger fra den ærede Forslagsstiller. Jeg skal naturligvis i Genhold til, hvad jeg yttrede før, modsætte mig dette Lovforslag; saafremt det skulde forlanges fremmet, maa jeg modsætte mig dette. Jeg troer ogsaa, at man, naar det virkelig skulde fremmes, vilde stille sig en meget betydelig Opgave. Det er slet ikke saalet at redigere en saadan Lov, som der vil behøves, det er ikke noget uoverkommeligt Arbejde, men et Arbejde, som rettest tilfalder Regjeringen. Naar nu Regjeringen erklærer sig villig til at udføre dette Arbejde, saa er det efter min Mening ikke hensigtsmæssigt, at man tvinger Sagen ind paa en anden Bei, men det berøver jo paa det høie Thing. Jeg skal modsætte mig Lovforslagets Dvergang til anden Behandling saaledes, som det nu lyder.

Zeilau: Jeg kan i Meget stille mig paa samme Standpunkt som den høitærede Minister, men jeg vilde dog meget beklage, om dette Lovforslag blev taget tilbage, og det er for at støtte de ærede Forslagsstillere, at jeg vil tillade mig at give et lille Bidrag i nogle faa Bemærkninger i saa Henseende. Om end det, der foreligger i de 2 Paragraffer i dette Lovforslag, ikke for mig vilde være det Afgjørende til at gaae ind paa det, er der saa Meget, hvori baade de høiere og de lavere militaire Befalingsmænd ere saa særegent stillede, at jeg troer, det er nødvendigt, at Forholdet kommer under nøiere Overveielse, thi det stemmer slet ikke med den Aand, der navnlig siden den nye Hærorganisation maa være den gjældende. Jeg skal gjerne indrømme, at Befalingsmændene i visse Henseender have faaet ikke faa af de Pligter, som stille dem mere jevnbyrdes ved

Siden af de øvrige Statsborgere; men jeg troer ikke, at det er gaaet affurat ligesaa hurtigt frem med Hensyn til Rettighederne. Jeg skal ikke indlade mig paa at omtale, hvad der ikke berører denne Sag, ved f. Ex. at henviser til de Forskjelligheder, vi ere underkastede med Hensyn til Stattevæsenet; derpaa skal jeg nærmere komme ind ved en bedre Leilighed; men naar jeg seer hen til et Omraade, hvor dog Frihed fremfor Alt maa være givet enhver Statsborger, nemlig det, som jeg maaskee kunde kalde det religiøse Omraade, om det end ikke strengt hører ind herunder, da ere vi ganske mærkværdigt stillede. Vi have f. Ex. ikke Frihed til at unddrage os Præstekat, men den afdrages ligefrem i vor Lønning af Intendanten; vi skulle betale til den, der nu engang hedder Garnisonspræsten. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig længere herved; men det er blot min Mening at fastslaae, at der er saa mange Forskjelligheder, som nok kunne trænge til at komme frem, og som jeg haaber, et Udvalg vilde være enigt om at faae frem til Dphsning for det ærede Thing, om man end ikke vilde søge at fremme det meget videre. For endnu stærkere at fremhæve dette, skal jeg tillade mig at anføre et ganske eendommeligt Beviis i saa Henseende, hvilket strejfer ind paa det samme Omraade. Der eksisterer en gammel kongelig Resolution, som befaler, at naar en Officeer fra en Garnison i Provindserne indfinder sig i Kjøbenhavns Garnison for at gifte sig, er han pligtig til at tye til Garnisonspræsten for at lade sig vie. Jeg kjender et bestemt Tilfælde, hvori en saadan Officeer skulde giftes med en Datter af en af de i Hovedstaden ansatte Præster, og det var ham og hans tilkommende Hustru om at gjøre, at blive ægteviede af hans Svigerfader og hendes Fader, men det havde overordentlig stor Banfelighed at faae denne Sag sat igennem. Officeren tænkte: Du har den samme Ret, som der er givet andre Statsborgere til at løse Sognebaand, men det havde han ikke, og han kunde f. Ex. ikke forhindre, at der absolut skulde lyses for ham i Garnisonskirken, førend der endelig efter mange Omsvøb blev givet Tilladelse til, at vedkommende anden Præst maatte vie dette Par. Saaledes